

творчість, зацікавленість у результатах своєї роботи, позитивна мотивація, ініціатива, прагнення до професійної самореалізації) [3]. Випускник Центру повинен бути компетентним, має уміти використати набуті знання в закладі освіти у реальних умовах, аналізувати нову інформацію, самостійно приймати рішення, виконувати певні професійні і соціальні функції, а також має здобути достатні навички самостійної роботи, уміння планувати свій робочий час і займати активну позицію стосовно професійної діяльності. Кінцевим результатом навчання є сформованість компетентностей випускника ЗП(ПТ)О, перенесення акцентів з рівня знань суб'єктів навчання на їх уміння використовувати інформацію для вирішення практичних проблем.

Література

1. Бех. І.Д. Виховання особистості : підручник. К. : Либідь, 2008. 848с.
2. Вознюк О.В. Інтегративний підхід до професійного розвитку особистості педагога в умовах цивілізаційних змін [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://eprints.zu.edu.ua/8418/1/>.
3. Гулай О.І. Компетентнісний підхід як основа нової парадигми освіти [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.nbuu.gov.ua/old_jrn/e-journals/Vnadps/2009_2/09goinpo.pdf.
4. Компетентнісний підхід у сучасній освіті: світовий досвід та українські перспективи : [бібліотека з освітньої політики]; під заг. ред. О. В. Овчарук. К. : К.І.С., 2004. 112 с.
5. Ницета В. А. Життєва компетентність особистості: до питання створення функціональної моделі. *Педагогіка і психологія формування творчої особистості: проблеми і пошуки* : зб. наук. пр. ; редкол.: Т.І.Сущенко (голов. ред.) та ін.. Запоріжжя, 2008. Вип. 51. С. 257–264.

УДК 37.018.4

Шеремета Л.П.

кандидат педагогічних наук, доцент кафедри української мови
Тернопільського національного медичного університету
імені І.Я. Горбачевського МОЗ України

КОМПЕТЕНТНІСНИЙ ПІДХІД У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ ПЕДАГОГА

В умовах реформування української освіти, переходу на багаторівневу підготовку професійних кадрів, конкурентоспроможності фахівців на ринку праці, особливу актуальність набуває проблема компетентнісного підходу.

Поняття «компетентність» (лат. *competentia*, від *competo* – спільно добиваюся, досягаю, відповідаю, підходжу) у словниках трактується як володіння знаннями, що дозволяють судити про що-небудь, обізнаність у чому-небудь, авторитетність, повноправність тощо. «Компетентна» у своїй справі людина (від лат. *competens* – відповідний, здібний) означає обізнана, що є визнаним знавцем в якому-небудь питанні, авторитетна, повноправна, що володіє колом повноважень, здатною до чогось.

Формування компетентності педагога здійснюється через зміст освіти, яка включає в себе не тільки перелік навчальних предметів, а й професійні навички та вміння, які формуються в процесі оволодіння предметом. Все це у комплексі формує та розвиває особистість фахівця таким чином, щоб вона володіла способами саморозвитку та самовдосконалення, що забезпечувало б ефективне функціонування педагога як суб'єкта-професіонала в системі «людина-людина», тобто підготовку компетентного фахівця, який відповідає вимогам сьогодення, наділеного якостями, знаннями, вміннями, необхідними для того, щоб бути конкурентоздатним і життєздатним.

Психологічний механізм формування компетентності істотно відрізняється від механізму формування понятійного «академічного» знання. Обумовлено це, перш за все, тим, що звичайне знання призначено для запам'ятовування або відтворення, а, в кращому випадку, для отримання іншого знання логічним або емпіричним шляхом. Навряд чи можна навчити фахівця компетентності. Таким він може стати лише сам, знайшовши і апробувавши різні моделі поведінки в означеній предметній галузі, вибравши з них ті, які найбільшою мірою відповідають його стилю, домаганням, естетичному смаку і моральним орієнтаціям. Компетентність, таким чином, представляється як складний синтез когнітивного, предметно-практичного та особистого досвіду.

Компетентність, як властивість індивіда, існує в різних формах: у якості ступеня вмілості; способу особистісної самореалізації (звичка, спосіб життєдіяльності, захоплення); певного підсумку саморозвитку індивіда або форми прояву здібностей. Природа компетентності така, що вона, будучи продуктом навчання, не прямо впливає з нього, а є, скоріше, наслідком саморозвитку індивіда, його не стільки технологічного, скільки особистісного зростання, наслідком самоорганізації та узагальнення діяльнісного та особистісного досвіду.

Компетентність – це спосіб існування знань, умінь, освіченості, що сприяє особистісній самореалізації, знаходженню свого місця в світі, забезпечуючи максимальну затребуваність особистісного потенціалу, визнання особистості оточуючими і усвідомлення нею самої власної значущості.

УДК 373.5 (510)

Шпарик О.М.

кандидат педагогічних наук,
старший науковий співробітник відділу порівняльної педагогіки
Інституту педагогіки НАПН України
shparyk.o@gmail.com

ПЕДАГОГІЧНА ОСВІТА ТА ПРОФЕСІЙНИЙ РОЗВИТОК ВЧИТЕЛЯ: ДОСВІД КНР

Розвиток інноваційної економіки в сучасному Китаї можливий лише на основі якісної професійної освіти, орієнтованого на потреби суспільства ХХІ століття. У Рішенні Державної ради щодо прискорення розвитку сучасної